

سر خط خبرها
<ul style="list-style-type: none">تدوین مستند «سفر طولانی سهراب» به کارگردانی امیر عبداللهی به پر تره سهراب شهیدنالت به پایان رسید. <i>فارس</i> پنجمین قسمت از مجموعه انیمیشن‌های محبوب‌از «عصر یخبندان»اکران خود را در سطح بین‌المللی آغاز کرد. <i>ایستا</i> گروه موسیقی «برافشان» به خوانندگی غلامرضا رضایی، یکم و دوم مردادماه در فرهنگسرای نیاوران روی صحنه خواهد رفت. <i>ایستا</i> نشر افق کتاب‌های مجموعه «میراث همینگوی» را تا ۳۱ تیر ماه به ۲۰ درصد تخفیف ویژه به فروش می‌رساند. <i>مه‌ر</i> چهارمین دوره نمایشگاه «همانی هنر» با فروش بیش از ۴۵۰ میلیون تومان با موفقیت به کار خود پایان داد. <i>آنا</i>
خبر کوتاه

نمایش مستاجر در تالار حافظ

نمایش «مستاجر» به نویسندگی و کارگردانی ستاره امینیان و تهیه‌کنندگی نورالدین حیدری‌ماهر با همکاری کمپانی فرانسوی «فرمانس» از روز دوشنبه ۲۱ تیرماه ساعت ۲۱ در تالار حافظ روی صحنه می‌رود. نمایش مستاجر در روز آغازین خود، با حضور «فرانسوا ستمو» سفیر فرانسه در ایران به عنوان مهمان ویژه افتتاح می‌شود.امینیان نمایشنامه «مستاجر» را بر اساس زمانی به همین نام اثر نویسنده فرانسوی «رولان توپور» و «یادداشت‌های زیرزمینی» داستایوفسکی نوشته است.

آغاز بلیت‌فروشی کنسرت «ناگفته»

همزمان باروز «مادونا» بلیت‌فروشی کنسرت «ناگفته» اثر حافظ‌ناظری، به خوانندگی شهرام ناظری آغاز می‌شود. بلیت‌فروشی کنسرت «ناگفته» اثر حافظ‌ناظری به خوانندگی شهرام‌ناظری، همزمان باروز مادوناود تعیین مرز ایران توسط آرش کامانگیر امروز رأس ساعت ۱۳:۳۰ برای اجرای ۱۳ مرداد ماه آغاز می‌شود. علاقه‌مندان به حضور در این کنسرت می‌توانند در این ساعت به سایت **www.84200.ir** مراجعه کنند. *هنر آنلاین*

افتتاح «پدر یک دقیقه‌ای» با حضور جمشید مشایخی

آیین گشایش نمایش «پدر یک‌دقیقه‌ای» به کارگردانی رضا فیاضی امروز ۱۳ تیرماه، ساعت ۲۰ در تالار هنر باحضور استاد جمشید مشایخی و برخی دیگر از هنرمندان عرصه‌های مختلف هنری انجام می‌شود. علاقه‌مندان به تماشای این نمایش می‌توانند به نشانی خیابان فتح جنوبی، بعد از ورزشگاه شیرودی، خیابان وزرنده، تالار هنر مراجعه کنند. نمایش «پدر یک‌دقیقه‌ای» تا پایان مردادماه هر شب ساعت ۲۰ در تالار هنر اجرا خواهد داشت. *آنا*

آیین گر امیداشت «روز قلم»

موسسه خاتمه کتاب روز دوشنبه ۱۴ تیر همزمان با روز قلم، مراسم گرمی‌داشت روز قلم را با حضور علی جنتی، وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی، سیدعباس صالحی، معاون امور فرهنگی وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی، مجید غلامی جلیده، مدیرعامل خانه کتاب و اهل‌قلم بر گزار می‌کند. در این مراسم از شایستگی و سوسی و دومین دوره و سومین جایزه کتاب سال جمهوری اسلامی ایران تقدیر می‌شود. *ایستا*

نمایش مستند «قربانی» با حضور محیط‌بانان در سالن سینما حقیقت

فیلم مستند «قربانی» ساخته رضافرهمندو کیومرث محمدچناری، به دنبال حوادثی که طی یکی دو هفته گذشته برای محیط‌بانان بر تارلش محیط زیست پدید آمده، با حضور جمعی از محیط‌بانان محیط زیست ایران در سالن «سینماحقیقت» مرکز گذرش سینمای مستند و تجربی به نمایش درمی‌آید. علاقه‌مندان جهت تماشای این فیلم مستند و شرکت به جلسه نقد و بررسی آن می‌توانند امروز ساعت ۱۷ در سالن «سینماحقیقت» مرکز گذرش مستند و سینما مستند و تجربی مراجعه کنند. *ایرنا*

شاملو با «قدیس» به «سینما روایت» می‌آید

مستند «قدیس» احسان لامعی با موضوع زندگی محمد شاملو، شاعر معاصر در هشتاد و پنجمین جلسه سینما روایت، اکران و بررسی می‌شود. مستند «قدیس» در ۵ اپیزود به جنبه‌های مختلف زندگی شاملو از سخنرانی‌ها و شاعری گرفته تا فعالیت‌های سیاسی و از دواج‌هایش می‌پردازد. هشتاد و پنجمین جلسه سینما روایت امروز رأس ساعت ۱۷ در مجتمع فرهنگی اسوه واقع در خیابان انقلاب اسلامی نیش بهار جنوبی بر گزار می‌شود. *مه‌ر*

بررسی آلبوم گروه نهفت با حضور حسین عزیزاده

آلبوم تصویری «نهفت ۱» و دو دهه فعالیت گروه موسیقی نهفت به سرپرستی جهانشاه صاری با حضور حسین عزیزاده و حمیدرضا دل‌لان ۱۴ تیر ساعت ۲۱ در فرهنگسرای آرسیربان نقد و بررسی می‌شود. مجموعه «نهفت ۱» با هدف به تصویر کشیدن دو دهه فعالیت گروه موسیقی نهفت با رویکرد آموزش موسیقی نوجوانان در گروه‌نوازی و تکنوازی در قالب سه DVD تصویری با عنوان طلوع، بزرگداشت غلامحسین درویش و تولید دوباره به سرپرستی جهانشاه صاری، نقد و بررسی می‌شود. *ایستا*

هنر و ادبیات



نگاه روز

محمد رضا مقدسیان
<div>متقد</div>
<div><div></div><div></div></div>
نگاهی به «مرگ ماهی»
کارگردانی قوام‌یافته فیلمنامه نیم‌پز

«مرگ ماهی» روح‌الله حجازی یخته‌ترین اثرش از منظر کارگردانی و بهره‌گیری از مولفه‌های بصری سینما و همزمان یکی از نقاط نه‌چندان درخشان در آثارش از حیث فیلمنامه است.

حجازی همیشه وجه بصری آثارش را به عنوان نقطه قوت کارش به نمایش درآورده و این‌بار هم در مرگ ماهی موفق شده تااثری خوش آب و رنگ در حد سقف استانداردهای بصری سینمایی ایران به نمایش عرضه کند. نکته دارای اهمیت در مورد این اثر نادیده گرفته شدن همین ویژگی‌ها در مرحله داوری و قضاوت جشنواره فیلم فجر است.

در واقع گویی به دلیل فیلمنامه متوسط مرگ ماهی کلیت فیلم زیر سوال رفته است حال آنکه به راحتی نمی‌توان از کنار شیوه کارگردانی و تصویربرداری برخی سکناس‌های فیلم که با حضور تعداد زیاد شخصیت‌ها در فضایی بسته شکل گرفته، عبور کرد، یا به راحتی نمی‌توان از طراحی صحنه و نورپردازی خوب استاندارد این فیلم که در جهت القای فضای کلی حکم بر قصه عمل کرده‌اند، چشم‌پوشی کرد، یا حتی نمی‌توان از اجزای قابل دفاع برخی از بازیگران این فیلم مثل بابک کریمی یا حتی علی مصفاستخی به میان نیاورد.

اما فیلمنامه مرگ ماهی تبدیل به پاشنه آشیل آن شده و باعث شده تا حضور پر تعداد بازیگران در اثر و همزمان بهره‌گیری از تمام امکانات بصری برای انتقال معنا روی پایه سست فیلمنامه کم‌اثر شوند و نتوانند به اندازه دیده‌شوند و به قدر کلیات به پختگی و دلنشینی دست پیدا کنند. شاید مهم‌ترین واکنش مخاطب در نخستین مواجهه با مرگ ماهی، جنسی از افسوس و این کاش باشد که چرا این اثر تبدیل به یک فیلم ماندنی نشد. شاید هم در پایان فیلم، جنسی از کارکشنگی نسبت به فیلم را تجربه کند، یا این سوال که «خب که چی»؟

به بیان بهتر فیلمنامه نتوانسته همبای کارگردانی و مولفه‌های فنی دیگری که یک اثر سینمایی را شکل می‌دهند، پیش برود و نتیجه شده‌ای که یک سوی آن می‌لنگد. یکی از نکاتی که در باره ضعف فیلمنامه مرگ ماهی به نظر می‌رسد، عدم همکاری روح‌الله حجازی با فیلمنامه‌نویسی دیگر است. در واقع حجازی در مرگ ماهی تصمیم به نوشتن مستقل فیلمنامه گرفته و نتیجه این شده است که می‌بینیم، قطعا مراد این قلم این نیست که روح‌الله حجازی توان نوشتن یک فیلمنامه خوب را ندارد بلکه مراد اشاره به این آفت در سینمای ایران است که همکاری میان کارگردان و فیلمنامه‌نویس یا حتی همکاری میان دو فیلمنامه‌نویس گویی دوام زیادی ندارد و به سرانجام مطلوبی نمی‌رسد. دلیل این رخداد هر چه که باشد نتیجه‌ای جز کاهش کیفیت آثار سینمایی ندارد. ناگفته پیداست که مقوله همکاری و کار گروهی جزو یکی از آرزوهای ما در ایران و یکی از دغدیهات در ممالک پیشرفته و توسعه‌یافته است. کمتر اثر بزرگ سینمایی در دنیا ساخته می‌شود که از توانایی افراد مختلف در وجوه مختلف اثر بهره برده نشده باشد. این همه از ماجرای فیلمسازی موفک در این روزها دیگر چندان محلی از اعراب ندارد جدا است و جز تعداد محدودی تقریباً باقی به‌ اطوار و بی‌خاصیتی طعنه می‌زند.

حجازی بهترین اثر آثار سینمایی و تلویزیونی‌اش را با همکاری یک فیلمنامه‌نویس دیگر نوشته و ساخته است. قطعا نمی‌توان نتیجه مطلق گرفت ولی نخستین چیزی که به ذهن متبادر می‌شود این است که روح‌الله حجازی بیش از آنکه فیلمنامه‌نویس خوبی باشد، کارگردان خوش فریحه مسلطی است که ایده‌های جذابی برای فیلمسازی دارد و نگاه تازه‌ای به مقوله روابط میان افسراد و خانواده و بیرون خانواده ارایه می‌کند. اما برای تکمیل تمام این‌داشته‌ها یک چیز کم دارد و آن همکار همفکر و همسو است برای نوشتن و نهایی کردن ایده‌ای که بناست فیلمنامه شود.

حجازی در مرگ ماهی سراسر همان دغدغه همیشگی‌اش یعنی روابط میان زن‌ها و شوهرها و روابط دردی رفته است. او باز هم حرف‌های نگفته و پنهان کاری‌ها را دستمایه پیشبرد درام قرار داده است. انرژی و جدافتادگی میان شخصیت‌ها که نتیجه آن عدم توانایی برای برقراری ارتباط سالم و بی آسیب میان آنها است، دستمایه همیشگی آثار روح‌الله حجازی بوده است. شاید دیالوگ کلیدی این فیلمنامه «کلاهچکی هیچکی رومی فهیمه» است. فیلمنامه ساخته تازه روح‌الله حجازی سرشار است از داستاتک‌ها و شخصیت‌ها و افرادی که می‌آیند و می‌روند و می‌ماند و نمی‌ماند. اما این همه بر بستری قوام‌یافته و یکپارچه بنا نشده‌اند.

می‌توان مرگ ماهی را به مثابه میز سر آشپزی در نظر گرفت که تمام مواد لازم برای طبخ یک غذا را در اختیار دارد، اما هنوز به فرمولی برای دلیل کنار هم چین و در ادامه مخلوط کردن و طبخ این مواد دست پیدا کرده است. مرگ ماهی همه‌چیز دارد به جز نخ تسبیح فیلمنامه و دلیلی برای کنار هم قرار گرفتن تمام این داستاتک‌ها و شخصیت‌ها. گویی نخ تسبیح فیلمنامه هم مثل نخ تسبیح «شاه پاره شده است» در این شرایط مخاطب باید خودش تلاش کند و دانده‌های آن تسبیح را پیدا کند و کنار هم بچیند.

honar@etemadnewspaper.ir

محمد رحمانیان با «آدامس خوانی» به تماشاخانه ایرانشهر می‌آید

محمد رحمانیان که این روزها نمایش «مجلس ضربت زدن» به کارگردانی او در سالن اصلی تئاتر شهر در حال اجراست در هفته پایانی تیرماه نمایش «آدامس خوانی» به‌ادر تماشاخانه ایرانشهر روی صحنه می‌برد. در «آدامس خوانی» که از ۲۵ تیر تا ۷ مردادماه در سالن سمندریان تماشاخانه ایرانشهر روی صحنه می‌رود، مهتاب نصیرپور، اشکان خطیبی، هومن نورپور، سینا رازانی و بهنوش طباطبایی بازی می‌کنند. رحمانیان پیش از این قرار بود نمایش «عاشقت» را در این تماشاخانه روی صحنه برسد که به درخواست این کارگردان، «آدامس خوانی» جایگزین آن شده است.

صحنه

رونق دوباره سالن اصلی تئاتر شهر

آیا بازسازی عامل رکود دوساله بود؟

بلیت‌های رایگان

یکی دیگر از نکاتی که آمارهای فروش آن را نشان می‌دهند، شکاف فاحش میان آمار فروش اجراهای سالن اصلی بدون هزینه و به صورت مهمان به تماشای آثار نشسته‌اند. برای مثال در نمایش «مضحکه شبیه‌قتل» بیش از یک سوم تماشاگران به شکل مهمان به تماشای اثر نشستند.

پیام رضایی

تئاتر شهر دوباره رونق گرفته است. خبرها حاکی از آن است که پس از مدت‌ها سالن‌های تئاتر شهر با صندلی‌های پری، برای میزبان آثار هستند. این رونق پس از رکودی دوساله بازگشته است. پس از دو سال پایدار و پر حاشیه و همه امیدوارند که این استقبال شهابی روزگزر نیابد.

درباره تئاتر شهر تردیدی وجود ندارد که تئاتر شهر ویرترین اصلی تئاتر ایران است. این هنر باستانی در ایران به شمار می‌رود. البته در به کار بردن «زمن‌حال» برای دیدن تئاتر شهر تردیدی وجود ندارد که تئاتر شهر ویرترین اصلی تئاتر ایران را به خود اختصاص داده است. همه می‌دانند که سالن‌ها هویتی دارند و جایگاهی که در انتخاب گروه‌ها برای اجرا بیشترین تاثیر را دارد. به عبارت دیگر هر کسی نمی‌تواند بدون داشتن تاریخی قابل‌اعتنابا به‌صحنه چنین سالن‌هایی بگذارد. روندی که در تئاتر شهر و به‌ویژه سالن اصلی نیز بی‌گرفته‌شده‌بود. اما پایه راستی حال‌هم‌وضع همین است؟ باید دست به عصا به این سوال پاسخ داد… روزگار تئاتر در ۸سال دولت مهوروز بر کسی پوشیده نیست. اما با آغاز دولت تدبیر و امید، انتظار تدبیر و امید می‌رفت. علی جنتی، وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی نیز دو سال پایبای را به نام سال تئاتر نامگذارد کرد و یکی از تلاش‌های جدی برای اهمیت و رونق تئاتر، پروژه بحثبرانگیز بازسازی



گرچه سالن اصلی، قشقای، چارسو و سایه به دلیل اعتباری که از تئاتر شهر و تاریخ آن می‌گیرند هویت خاص خود را دارند، اما همیشه و همچنان سالن اصلی آوردگاهی است که اهالی تئاتر خود را باید در آن محک‌برزند تا جای روشنی در تاریخ اجراهای عمومی کسب کنند سالی که با «بلاغ‌الوالی» آربی اوآنسیان افتتاح شد، بعدها شاهکارهای تئاتر ایران را به خود دیده است. همه می‌دانند که سالن‌ها هویتی دارند و جایگاهی که در انتخاب گروه‌ها برای اجرا بیشترین تاثیر را دارد.

به عبارت دیگر هر کسی نمی‌تواند بدون داشتن تاریخی قابل‌اعتنابا به‌صحنه چنین سالن‌هایی بگذارد. روندی که در تئاتر شهر و به‌ویژه سالن اصلی نیز بی‌گرفته‌شده‌بود. اما پایه راستی حال‌هم‌وضع همین است؟ باید دست به عصا به این سوال پاسخ داد… روزگار تئاتر در ۸سال دولت مهوروز بر کسی پوشیده نیست. اما با آغاز دولت تدبیر و امید، انتظار تدبیر و امید می‌رفت. علی جنتی، وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی نیز دو سال پایبای را به نام سال تئاتر نامگذارد کرد و یکی از تلاش‌های جدی برای اهمیت و رونق تئاتر، پروژه بحثبرانگیز بازسازی

رونق مجدد ضرورت بررسی رکود پس از مدتی تقریباً طولانی، سالن‌های تئاتر شهر همه ظرفیت خود را فروخته‌اند. این خسری امیدوارکننده است. خبری که نمی‌توان نسبت آن را با نام‌هایی که بر تابلوی سالن اصلی نقش بسته، انکار کرد. با این حال چرادر دو سال گذشته سالن اصلی چنین رکودی را تجربه کرد؟ برای پاسخ به این سوال می‌توان به آمار فروشی که هر ماه توسط مرکز هنرهای نمایشی اعلام می‌شود، رجوع کرد. آمارهایی که بسیاری نکات را فارغ از گمانه‌زنی‌ها و ادعاها روشن می‌کنند. گرچه همیشه عدم استقبال به

یکشنبه ۱۳ تیر ۱۳۹۵، ۲۷ مرداد ۱۳۹۷، ۱۴ جولای ۲۰۱۶، سال چهاردهم، شماره ۳۵۶۶

معنای کیفیت پایین اثر نیست!آدمست کم یک «مسئله» را پیش روی ما می‌گذارد؛ «مساله» کودمخاطب سالن اصلی در کمتر از دو سال گذشته.

از دو سال گذشته، «نگاهی دقیق‌تر به این آمار می‌تواند بر تاریکی برخی اتفاقات نور بیندازد.

عدم ثبات در میزان فروش

حضور نشان‌دهنده نمی‌تواند گواهی بر میل به تئاتر باشد. صف‌های طولانی فروش گیشه تئاتر شهر، در زمستان‌های یخ‌زده و در سال‌های نه چندان دور از یاد رفتنی نیست. مخاطبان گاه ساعت‌ها در سرما منتظر می‌مانند تا فرصت خرید بلیت را پیدا کنند و اینگونه تئاتر شهر در سردترین روزهای زمستان هم گرم بود. قطعا شیوه بلیت‌فروشی اینترنتی، لزوم ایستادن در صف‌های طولانی را از بین برده است اما با همین شیوه هم‌گاه این اشتیاقی روزگار پیش را در جامعه تئاتر و مخاطبانش دیده‌ایم. اما علت این وضعیت چیست؟ مدیریت کلان؟ مدیریت خرد؟ افت کیفیت آثار؟ فقدان خلاقیت هنری؟ پایان عصر غول‌ها؟ بی‌توجهی مخاطب؟ تغییر دغدغه‌های مخاطب؟ سیاست‌های دولت؟ شکل‌گیری سالن‌های خصوصی و در نتیجه کساد شدن گیشه تئاتر شهر؟ … این سوال‌ها بسیارند اما آنچه با قطعیت می‌توان از آن سخن گفت این است که هیچکدام از این عوامل به تنهایی دلیل این وضعیت نیستند. هر کدام سهمی دارند و با شکل‌گیری آن در بخشی از مسیر به آن پیوسته‌اند. در این بین می‌توان بیشترین نقدها را به سمت مدیریت دولتی در تمام سطوح دانست. جدلاتی نظیر «هنر و تئاتر دولت تدبیر و امید نیست» بارها در اظهارنظرها شنیده می‌شود. این حرف‌ها در حالی گفته می‌شود که وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی دو سال پایبای را «سال تئاتر» نامیده و از افزایش قابل توجه بودجه خبر داده است. اما مدیران چه می‌گویند؟ سایدیکی از پاسخ‌هایی که بیش از دیگر موارد شنیده شده است تاثیر برنامه‌نامظ همزمان در برنامه‌ریزی باشد. بسیاری معتقدند وضعیت بازسازی کار برنامه‌ریزی برای سالن اصلی را دچار مشکل کرده و این عدم برنامه‌ریزی مسیر را برای ورود آثار با کیفیت پایین‌باز می‌گذارد. اما آیا این اصلی‌ترین عامل است؟ دو تن از مدیران و کارشناسان در ادامه به این سوال پاسخ داده‌اند.

بلیت‌های فروخته‌شده					
آمار یکی دیگر از نکاتی که آمارهای فروش آن را نشان می‌دهند، شکاف فاحش میان آمار فروش و آمار بازدید از آثار است. این آمار نشان می‌دهد که درصد بسیاری از مخاطبان اجراهای سالن اصلی بدون هزینه و به صورت مهمان به تماشای آثار نشستند. برای مثال در نمایش «مضحکه شبیه‌قتل» بیش از یک سوم تماشاگران به شکل مهمان به تماشای اثر نشستند. نمایش «تور» به کارگردانی حمیدرضا نعیمی در ۷ روز نخست کمتر از یک تماشاگرش به شکل مهمان در سالن حاضر بودند و نمایش «راه مه‌ر، راز سپهر» به کارگردانی شرک‌خدا گودری پس از ۱۳ اجرا از میان ۲۱۶ تماشاگر تنها ۲۶۴ نفر برای تهیه بلیت هزینه پرداخت کرده بودند. مقایسه آمار فروش و مهمان نشان می‌دهد که مخاطبانی که برای تماشای تئاتر در سالن اصلی تئاتر شهر حاضر به پرداخت هزینه هستند بسیار ریزش داشته است، و صد البته این شرایط اداله مهم‌ترین مرکز تئاتر یک کشور نیست. هر چند با رونق دوباره «مجلس ضربت زدن» با ظرفیت کامل و					
بلیت‌های فروخته‌شده					
آمار یکی دیگر از نکاتی که آمارهای فروش آن را نشان می‌دهند، شکاف فاحش میان آمار فروش و آمار بازدید از آثار است. این آمار نشان می‌دهد که درصد بسیاری از مخاطبان اجراهای سالن اصلی بدون هزینه و به صورت مهمان به تماشای آثار نشستند. نمایش «تور» به کارگردانی حمیدرضا نعیمی در ۷ روز نخست کمتر از یک تماشاگرش به شکل مهمان در سالن حاضر بودند و نمایش «راه مه‌ر، راز سپهر» به کارگردانی شرک‌خدا گودری پس از ۱۳ اجرا از میان ۲۱۶ تماشاگر تنها ۲۶۴ نفر برای تهیه بلیت هزینه پرداخت کرده بودند. مقایسه آمار فروش و مهمان نشان می‌دهد که مخاطبانی که برای تماشای تئاتر در سالن اصلی تئاتر شهر حاضر به پرداخت هزینه هستند بسیار ریزش داشته است، و صد البته این شرایط اداله مهم‌ترین مرکز تئاتر یک کشور نیست. هر چند با رونق دوباره «مجلس ضربت زدن» با ظرفیت کامل و					

بهر روز غریب‌پور

مدیریت و اجراء در سالن اصلی و مجموعه تئاتر شهر شبه تعمیر یک ماشین در حال حرکت است. باید انتظار هر نوع مشکلی را داشت. اما متأسفانه ما از تعطیلی تئاتر آمد نتیجه اینکه علاوه بر بازسازی ناکار آمد به ضعف آثار هم رسیدیم. البته هم فکر می‌کنم گرچه بازسازی در افت کیفیت انتخاب‌ها موثر بوده اما همه دلیل نیست و می‌شود و می‌توان از این بافت کیفیت پیشگیری کرد.

بلیت	تخفیف‌دار	مهمان			
۲۶۷۲	۹۹۷	۲۵۹	۵۶۰	۹۵۸	۲۹
۱۴۵۷	۱۹۰۶	۴۰۵	۳۶۷۰	۳۶۷۸	۷
۳۵۳	۲۶۱	۴۰	۱۹۱۹	۲۹۸	۹
۱۱۲۱	۸۳	۱۵	۲۱۶۵	۹۴۲۲	۱۳
۸۴۲	۴۷۲۲	–	۳۸۴۸	۹۴۲۲	۱۵



این سال‌ها البته اقبال مخاطبان عام سینمازا،وه یکی از دلایل اصلی اهدای تندیس شانزدهمین جشن حافظ است که فرار است. روز بیست‌وهشتم تیرماه امسال در سالن برج میلاد به این بازیگر قدیمی سینما اهدا شد.

حافظ را به پاس یک عمر فعالیت هنری دریافت می‌کند. اما آنچه باعث شده تا نام این بازیگر برای دریافت این تندیس اعلام شود یک عمر فعالیت هنری و بازی هاشم‌پور در حدود صد فیلم است که در بیش از نیمی از آنها نقش اول را داشته. بخش عمده‌ای از این فیلم‌ها، آثاری بودند که هاشم‌پور به واسطه بازی‌اش در نقش‌های منفی فیلم‌های اکشن از اواخر دهه شصت و کل دهه هفتاد به عنوان ستاره اکشن سینمای ایران در آن سال‌ها مخاطبان زیادی را به سینما کشاند. این جشن خصوصی برای سینما و تلویزیون ایران معرفی می‌کند. اما به روز ده‌های قبلی نخستین خبر مربوط به برگزاری جشن حافظ معرفی هاشم‌پور است که قرار است مورد تقدیر قرار بگیرد.قرعه‌ای که امسال به نام جمشید هاشم‌پور، بازیگر گزیده کار این روزهای سینمای ایران رقم خورده است. هاشم‌پور که یک بار برای بازی در فیلم «مسافر» داوود میرباقری برنده تندیس حافظ این جشن شده این بار تندیس

آن سوی آب‌ها

جفری هیل، بزرگ‌ترین شاعر انگلیسی در گذشت

بهار سرلک

جفری هیل که اغلب او را بهترین شاعر زنده بریتانیای نامند، پنجمینه سی‌ام ژوئن، در ۸۴سالگی از دنیا رفت. خبر درگذشت او را هسرتس، الیس گودمن در توئیتر و به‌وسیلت «Emanuel Cole» جایی که دهه ۱۹۸۰ در آن به تدریس مشغول بود، منتشر کرد. اشاعر پیچیده و کتابی جفری هیل از مسائلی گوناگون مانند تعمق‌های تیره‌تار دربار اخلاقیات، ایمان مذهبی و خشونت‌های سیاسی تا چشم‌اندازهای گریز ووسترشایر، شعر مادی‌اش، تشکیل می‌شود. این شاعر

در قالب‌های شعری گوناگون، نمادهای مسیحیت، خطرات کودکی و گذشته پرخشونت بریتانیا را به زبان شاعرانه درآورد. او متعهد به زبان ادبی و عقلانیت حرفه شاعری بود و با توسل به منابع تاریخی و ادبی جامع‌آیات پرگه خود را می‌سرد. او سال ۲۰۰۰ در مصاحبه‌ای با مجله پاريس ریویو گفته بود: «ایده اینکه عقلانیت به نوعی بیگانه از احساسات است یا برعکس، یکی از ایده‌هایی است که هرگز نتوانستم با آن ارتباط برقرار کنم». دهه ۱۹۸۰ جای تعجب نداشت که هیل در قله شعر معاصر بریتانیا یاستد. هارولد بلوم، منتقد ادبی امریکایی او را «قدرتمندترین

شاعر زنده بریتانیایی در حال فعالیت» نامید. و انتشار «سلسله مرتب‌باز هم پاشیده: اشعار ۲۰۱۲–۱۹۵۲» در دنیای ادبیات رویدادی بزرگ به شمار می‌آید. هیل بیش از هر شاعر دیگری در عصر حاضر، درگیر مکالمه‌ای مداوم با تاریخ انگلیس شده؛ تاریخی که ریشه در خاک ووسترشایر دارد. او از سال ۲۰۱۰ تا ۲۰۱۵ به تدریس شعر در دانشگاه آکسفورد مشغول بود و سال ۲۰۱۲ برای خدمت به ادبیات نشان شوالیه دریافت کرد. همچنین او جایزیه همانند «جایزه یادبود فابر» و «وینترد» را برای شعر دریافت کرده بود اما قلم او فقط

احساسی توصیف می‌کنند؛ همین توصیف را می‌توان به نقش او در مقام استاد و همکار هم نسبت داد. «هیل در مصاحبه با پاریس ریویو در جواب به منتقدانی که در آثار او را دشوار توصیف می‌کردند گفته بود: «هرک انسان دشوار است، ما خودمان را دشوار درک می‌کنیم. ما برای خودمان راز و رمز هستیم، برای یکدیگر هم ممکن است آدمی در روزهای معمولی یادشوری حقیقی‌تری رو به‌رو شود تا در برخورد «روشنفکرانه» چرا باور بر این است که مفهوم شعر، نثر، نقاشی و موسیقی باید کمتر از فہم ما باشد؟»